

Commissiesamenvatting deelrapport 'Slachtoffers aan het woord'

In dit deelrapport is verslag gedaan van de aard en context van georganiseerd sadistisch misbruik zoals de geïnterviewden dat aan de Commissie hebben verteld. Specifiek is ingegaan op thema's als de gevolgen van het misbruik, ervaringen met hulpverlening en het doen van aangifte bij de politie en adviezen over het instellen van een meldpunt en meer algemene adviezen. Uiteindelijk is gebruikgemaakt van informatie uit 21 interviews die online of op locatie plaatsvonden. Ook is informatie gebruikt uit vier door slachtoffers ingevulde vragenlijsten.

De geïnterviewden hebben over hun ervaringen als kind verteld, hoe het misbruik vaak startte in het gezin en hoe zij later werden misbruikt door anderen. Zij vertelden dat zij werden gemanipuleerd en onmogelijk uit de macht van het netwerk konden ontsnappen. In een groot deel van de interviews wordt gesproken over rituele (satanische) kenmerken van het misbruik. Veel slachtoffers groeiden op in een dermate onveilig, verwaarlozend en/of mishandelend gezinsklimaat dat stelselmatig misbruik mogelijk werd. Beschermende factoren waren onvoldoende van kracht of geheel weggevallen, niet zelden als gevolg van intergenerationele ervaringen binnen de familie. Van de menselijke behoefte aan liefde en aandacht van kinderen is misbruik gemaakt door de dader(s). Daarmee is hun vertrouwen ten diepste geschonden. Bovendien was het voor kinderen vrijwel onmogelijk om hun ervaringen te delen met als gevolg dat zij in twee werelden leefden: die van het geweld en het misbruik en die van het normale dagelijkse leven op school of met leeftijdgenoten.

De geïnterviewden hebben ieder op hun eigen manier verregaande consequenties ervaren in hun verdere leven op het gebied van onderwijs, werk, relaties, gezinsfunctioneren en lichamelijke en psychische gezondheid. Sommigen verkiezen vanuit veiligheid (zij voelen zich nog altijd bedreigd) een geïsoleerd bestaan. In de vaak langdurige hulpverleningstrajecten zijn verschillende behandelingen en methodieken geprobeerd. Sommige behandelingen werden als nuttig ervaren. Zo kan EMDR tot vermindering van klachten leiden, maar dit geldt niet voor alle klachten. Klachten zijn er veel en ze zijn divers.

Over hulpverlening geven geïnterviewden aan dat er bij professionals te weinig kennis is over de gevolgen van georganiseerd sadistisch misbruik. Als probleem noemen zij verder de lange wachtlijsten voor behandeling. Met betrekking tot aangifte en opsporing geven veel geïnterviewden aan geen vertrouwen te hebben in politie en justitie, mede omdat mensen vanuit het netwerk daar zouden werken. Ongeloof bij politiemedewerkers zou aangifte verder ontmoedigen. Wat betreft een meldpunt zijn geïnterviewden verdeeld over de wenselijkheid ervan. Er wordt benadrukt dat melden veilig en anoniem moet kunnen plaatsvinden. Anderen benadrukken dat een meldpunt geen toegevoegde waarde heeft.

Geïnterviewden vinden het belangrijk dat geloofd wordt dat georganiseerd sadistisch misbruik bestaat. Preventie en het delen van kennis over deze vorm van seksueel misbruik is wat geïnterviewde slachtoffers nodig vinden voor verbetering van hulpverlening en

opsporing. Ook wordt opgemerkt dat een veilige plek (*safe houses*) van belang is om uit de misbruiksituatie te komen. Tot slot is voorlichting over georganiseerd sadistisch misbruik noodzakelijk.

Op basis van deze interviews kan de conclusie getrokken worden dat er in Nederland kinderen aan ernstig seksueel geweld in een context van mensenhandel worden blootgesteld. Daarbij worden manipulaties, bedreigingen, en mishandelingen toegepast. Sommige slachtoffers zullen zo kwetsbaar zijn dat zij gevoelig kunnen zijn voor suggestie. Het zoeken van verklaringen voor problemen is een menselijke eigenschap.